USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Z. G.,** zast. Mgr. Lenkou Šrámkovou, advokátkou, se sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. OAM-436/ZA-ZA11-ZA22-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2022, č. j. 32 Az 58/2020–24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná.

[2] Krajský soud v Brně nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž upozornil, že v předcházejícím řízení u žalovaného a před krajským soudem namítal obavy o svůj život v zemi původu, které byly bezprostředním důvodem vycestování stěžovatele. Stěžovatel svou zemi původu nepovažuje za zcela bezpečnou a domáhá se proto poskytnutí azylu. Dále vyjádřil přesvědčení o opodstatněnosti svých obav, že při návratu do země původu se nebude moci dovolat zachování svých lidských práv. Nelze vyloučit, že nebude zajištěna ochrana jeho života a zdraví. Stěžovatel si nedovede představit bezpečný návrat na území své mateřské země bez obavy z nezákonných zásahů do jeho života ze strany závadových fyzických osob. Za nepřiměřený zásah do svých práv označil, že jeho žádost byla posuzována jako účelová, kdy mu byla uložena povinnost vycestovat z území České republiky.

[4] Stěžovatel dále požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neobsahuje žádnou konkrétní námitku a jedná se o jakýsi obecný soubor tvrzení bez jediné snahy o polemiku s úvahami a závěry obsaženými v napadeném rozsudku.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech rozhodovaných v řízení před krajským soudem specializovanými samosoudci pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, je Gruzie stát, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. S uvedeným ustanovením vyhlášky koresponduje ve správním spise založená zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení zahraničních a evropských záležitostí ze dne 21. 7. 2020, podle které Gruzie splňuje s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazena na seznamu bezpečných zemí původu. Tuto zprávu považuje Nejvyšší správní soud za náležitě podloženou, neboť vychází z řady informačních zdrojů (zprávy Amnesty International, ČTK, Evropské komise, organizace Freedom House, Human Rights Watch, Ministerstva zahraničních věcí USA, OSN, UNHCR). Ze zprávy vyplývá, že gruzínští

občané mohou ke své obraně použít řadu zákonných prostředků včetně stížností ke státnímu zastupitelství a justičním institucím. Případnou nečinností či zneužitím pravomocí státních orgánů se zabývá též úřad ombudsmana, který velmi aktivně za dodržování lidských práv vystupuje, a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců.

[11] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v bodu 8 usnesení ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 328/2020-27, „*oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS: Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu - dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země - srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu - dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“

[12] Bylo tedy na stěžovateli, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí. Označení Gruzie za bezpečnou zemi původu přitom přeneslo břemeno tvrzení a břemeno důkazní na stranu stěžovatele, že Gruzii nelze ve vztahu k jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu. Stěžovatel však v kasační stížnosti pouze zcela obecně vyjádřil obavy o zachováních svých lidských práv a o svoje zdraví a život v Gruzii, o níž uvedl, že se nejedná o zemi zcela bezpečnou. Neuvedl tedy žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy a tedy nepovažovat Gruzii vůči stěžovateli za bezpečnou zemi původu. Obecné obavy stěžovatele uvedené v kasační stížnosti tedy neodůvodňují přijetí závěru, že by Gruzie pro stěžovatele nebyla bezpečnou zemí původu. Žádné ze stěžovatelových tvrzení v kasační stížnosti navíc ani nesouviselo s oblastí Abcházie nebo Jižní Osetie, které nejsou podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. považovány za bezpečné.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti zmínil rovněž obavy ze strany závadových fyzických osob, tj. obavu z jednání soukromých osob. K obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu se však již Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Stěžovatel však v kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti, z kterých by bylo možno dovozovat naplnění předpokladů pro udělení mezinárodní ochrany v takových případech.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že se jedná o případ odlišný od věci postoupené rozšířenému senátu usnesením zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2022, č. j. 5 Azs 200/2021–51.

[15] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je to již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

[16] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu